

SKT. ANNÆ KIRKE MEDITATIONSFOLDER

19. OKTOBER – 1. NOVEMBER 2025.

29. ALM. SØNDAG. 1.L.: 2 Mos 17,8-13; 2.L.: 2 Tim 3,14-4,2. Ev.: Luk 18,1-8.

På den tid fortalte dem en lignelse om, at de altid skulle bede og ikke blive trætte. Han sagde: »I en by var der en dommer, som ikke frygtede Gud og var ligeglad med mennesker.

I samme by var der en enke, og hun kom gang på gang til ham og sagde: Hjælp mig til min ret over for min modpart!

Længe ville han ikke, men til sidst sagde han til sig selv: Selv om jeg ikke frygter Gud og er ligeglad med mennesker, vil jeg dog hjælpe denne enke til hendes ret, fordi hun volder mig besvær; ellers ender det vel med, at hun kommer og slår mig i ansigtet.«

Og Herren sagde: »Hør, hvad den uretfærdige dommer siger! Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte deres ret, når de råber til ham dag og nat? Lader han dem vente?

Jeg siger jer: Han vil skaffe dem ret, og det snart. Men når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?«

Kan en præst være en aktiv, fungerende sognepræst, uden at tro på Gud? Teoretisk og praktisk set er det muligt, men bare rolig, ikke i vores katolske Kirke, fordi præsteskabets sakramente forpligter præstekandidaten til at have et levende forhold til Gud gennem tro. Noget andet er, hvis et trossamfund betragter præstens rolle kun på det faglige niveau, hvor man ikke spørger om tro men blot kræver en afsluttet teologisk uddannelse, der giver adgang til job som præst. Man kan sagtens være en højt uddannet teolog, uden at være interesseret i troen. Og det er muligt, fordi Kirken spiller en dobbelt rolle i samfundet. Den ligner alle andre verdens organisationer, som har deres bestemte strukturer, blot at nævne lovgivning, budskab, ejendomme og økonomi. Kirken, i hvilket som helst trossamfund, skal kunne fungere i verden og bevare sin status ved hjælp af disse forskellige, praktiske foranstaltninger. Derfor er der også brug for nogle dygtige, og helst veluddannede mennesker, der skal varetage det praktiske.

Så kommer vi til den anden, mere spidsfindige side af et kirkesamfund, hvor man ikke taler så meget om de praktiske opgaver men, hvor man søger noget åndeligt, spirituelt, fællesskabet med de troende, som sammen udgør det, apostlen Paulus kalder: "Kristi

mystiske Legeme.” Her drejer det sig om at dyrke sit personlige forhold til Gud, og man forventer, at også den del af Kirken skal have nogle veluddannede og fromme mennesker, der vil vejlede og styrke troen hos sognebørn. Præstens rolle er i denne sammenhæng uundværlig, fordi det er ham, man regner med at stå i spidsen for alle, der søger Gud, som de tror på, eller er på vej til at finde deres personlige tro. Derfor forventer man af præsten, at han først og fremmest er et menneske, der selv står meget tæt på Gud, og i kraft af sin ganske personlige, åndelige erfaring med troen, kan være en stor hjælp til dem, der endnu ikke kender deres Fadervor. En god præst behøver ikke være specialist og særlig klog i forhold til så mange andre emner, der tit drøftes over en kop kaffe efter gudstjenesten, men hvis han har sin udstråling af tro, fromhed, ydmyghed og medmenneskelighed, så er han faktisk god nok til at være hyrde.

Jesus stiller et spørgsmål, som ingen kan svare på, hverken dengang eller nu. Vil der være troen på jorden, når Han kommer? Vil vi mennesker være i stand til at dyrke vores tro på Gud helt indtil verdens ende? Eller måske vil der ske så mange forandringer i vores syn på, hvordan Kirken skal se ud, og hvilken vej den skal gå, at vi til sidst kun kommer til at dyrke vores egne idealer, ganske personlige billeder på en gud, der skal passe ind i vores menneskeskabte rammer? Allerede nu findes der mennesker, som bliver fornærmet på Kirken og går deres vej, når Kirken ikke vil acceptere visse typer ideologiske overbevisninger, som står i kontrast til Jesu budskab i Evangelierne. Pavestolen bliver ofte udsat for kritisk omtale, når Vatikanet stadigvæk tør forkynde Kirkens officielle lære. Sandheden har ingen forældelsesfrist, så der skal i hvert fald ikke forventes, at man fra tid til anden kommer til at udskifte varer på hylderne i vores “kristne butik.”

Men lige før Jesus tegner dette triste billede af en Kirke uden tro, formaner Han os til at bede ustandseligt, og blive ved, og ved, fordi Vorherre er godt klar over, at vi kun gennem en inderlig bøn kan bevare vores tro levende. Man kan ikke tro uden at bede, og den fornemste opgave, vi allesammen har som kristne, det er at bede til Gud med fuld tillid i hjertet, at vi ved Guds hjælp og velsignelse kan bringe troen videre i vores, og andres menneskers liv.

/ P. Andrzej Papuga C. M. /
www.digteren.dk

OKTOBER

For samarbejde mellem forskellige religiøse traditioner

Lad os bede for, at troende i forskellige religiøse traditioner må arbejde sammen om at forsvare og fremme fred, retfærdighed og menneskeligt broderskab.

LITURGISK KALENDER

- 20. MANDAG i 29. alm. uge.** Rom 4,20-25. Luk 12,13-21.
✠ Lovet være Herren, Israels Gud, for han har besøgt sit folk.
- 21. TIRSDAG.** Rom 5,12.15b.17-19.20b-21. Luk 12,35-38.
✠ Se, jeg er kommet, Herre, for at gøre din vilje.
- 22. ONSDAG. Skt Johannes Paul II, pave** Rom 6,12-18.
Luk 12,39-48. eller Es. 52,7-10. Joh 21,15-17.
✠ Vi har vor hjælp i Herrens navn. eller
✠ Fortæl om Herrens undere blandt alle folkeslag.
- 23. TORSDAG.** Rom 6,19-23. Luk 12,49-53.
✠ Lykkelig den mand, der tager sin tilflugt til Herren.
- 24. FREDAG.** Rom 7,18-25a. Luk 12,54-59.
✠ Lær mig dine love, Herre!
- 25. LØRDAG.** Rom 8,1-11. Luk 13,1-9.
✠ Sådan er den slægt, som søger dit ansigt, Herre.
- 26. 30. ALM. SØNDAG. 1.L.:** Sir 35,15b-17.20-22a;
2.L.: 2 Tim 4, 6-8.16-18. **Ev.:** Luk 18,9-14.
✠ Den hjælpeløse råbte, og Herren hørte ham.
- 27. MANDAG i 30. alm. uge.** Rom 8,12-17. Luk 13,10-17.
✠ Gud er for os en Gud til frelse.
- 28. TIRSDAG. SKT SIMON og SKT JUDAS, apostle** Ef 2,19-22
Luk 6,12-19 **✠ Deres røst når ud over hele jorden.**
- 29. ONSDAG.** Rom 8,26-30. Luk 13,22-30.
✠ Herre, jeg stoler på din trofasthed.
- 30. TORSDAG.** Rom 8,31b-39. Luk 13,31-35.
✠ Frels mig i din trofasthed, Herre.
- 31. FREDAG.** Rom 9,1-5. Luk 14,1-6.
✠ Jerusalem, lovsyng Herren!

NOVEMBER

For forebyggelse af selvmord

Lad os bede for, at de, der kæmper med selvmordstanker, må finde den støtte, omsorg og kærlighed, de har brug for deres omgivelser og være åbne over for livets skønhed.

1. **LØRDAG.** Rom 11,1-2a.11-12.25-29. Luk 14,1.7-11.

Æ Herren forkaster ikke sit folk.

Pave Leo XIVs første apostolske Adhortation, (formaning) *Dilexi te*, begynder med et citat fra Johannes' Åbenbaring: "Jeg har elsket dig" (Åb 3,9) – ord rettet mod et svagt og foragtet fællesskab. Paven ser i det et billede af **den moderne Kirke**, som ikke behøver

kraft for at være trofast, men kærlighed for at være levende.

Den præsenterer også **Jesus som de fattiges Messias, og Messias for de fattige**, der forkynder det glade budskab for dem, som verden forkaster. Paven minder os om saligprisningerne: "Salige er de fattige, for Guds rige er jeres" (Luk 6,20) – og opfordrer Kirken til at være **saligprisningernes Kirke**, der vandrer fattig med de fattige.

Den Hellige Fader understreger **princippet om godernes universelle bestemmelse**: Privat ejendom har en social karakter, og den, der lever i ekstrem fattigdom, har ret til livets fornødenheder.

I den sidste del af dokumentet opfordrer Leo XIV til **en åndelig omvendelse af hjertet**.

En kristen bør se i den fattige sin **broder, som er skabt og forløst**, ikke en anonym bistandsmodtager. Den største trussel er ligegyldighed – "en sygdom, der dræber sjælen."

Paven understreger også den **åndelige dimension af almisse**: Selvom arbejde og systemisk støtte er nødvendig, forbliver almissehandlingen uerstattelig som en "bønnens vinge" og en måde at berøre Kristi lidende Legeme på.

Pavens dokument afsluttes med ord, der giver genlyd af Kristi hjerte:

"Må enhver fattig, uanset hvilken form for hjælp han/hun modtager, føle, at Jesu ord: 'Jeg har elsket dig' (Åb 3,9), er rettet præcist mod ham/hende."

Dilexi te er ikke et teoretisk dokument, men en **opfordring til en omvendelse af livsstil**. Leo XIV minder os i Frans' ånd om, at kristendommen ikke er en religion af ideer, men af inkarneret kærlighed.

De fattige – skriver paven – er sakramentet for Guds nærvær. Det er i dem, at Kirken genkender Kristus selv, som siger: "Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig" (Matt 25,40).